

AJUDANT A VIURE

Aprofitem el temps d'estiu

La confrontació amb el voler de Déu no és una tasca que es pugui ajornar indefinidament, més bé ho hauríem de fer periòdicament i de manera sistemàtica. Per això, fer-ho omplint de contingut temps lliures, per exemple durant les vacances, pot ser una bona manera d'intentar donar-hi resposta coherent: uns dies de recés, una certa experiència de desert...

En l'actualitat es multipliquen les experiències d'uns dies de silenci i són moltes les persones que, periòdicament, busquen així trobar la pau i l'harmonia que no gaudeixen ordinàriament en la vida. Pot ser una bona manera d'experimentar la proximitat del Senyor i projectar en el cor el sentit de l'absolut i de la transcendència. Poden oferir la possibilitat d'una relació molt

intensa amb Déu, un tu-a-tu on l'home es troba també a si mateix sense màscares.

El «desert» és recurrent en la Bíblia i va més enllà d'una descripció geogràfica o orogràfica en el llarg itinerari que fa el Poble d'Israel cap a la «terra promesa», deixant a les espatlles la seva experiència d'esclavitud a Egipte. Parlar

de desert en el món bíblic és parlar d'experiències d'intimitat amb Déu, d'espai privilegiat on pot ser percebuda la seva Paraula; lloc de «festeig» i de trobada personal, d'una relació de cor a cor.

Diuen que avui hi ha menys sensibilitat per aprofundir, però la vida l'hem rebuda com una possibilitat i un quefer i estem cridats (i capacitats) a dir i mostrar en l'ordinari de la nostra història contingent l'extraordinari de la manifestació de l'infinít, com asseguraven els cristians de la primera hora: «*nosaltres en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat. A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit...*» (1Jn 1,1-3).

De segur que una bona experiència de desert, de silenci interior, convidarà a tornar als orígens i a recuperar l'ideal d'una vida creient que cerca camins de fidelitat a la llum del Déu proper. De segur que facilitarà entrar en un recolliment actiu que possibiliti superar la pressió a la qual ens sotmeten tantes interferències (tants «ídols») que pertorben i confonen una sincera obertura del cor. Ajudarà a excloure dissipacions, capacitant-nos per a exercir un control efectiu sobre elles, i a crear un necessari buidament interior dels records que pertorben. Únicament així podrem objectivar les experiències i tornar a descobrir que hem estat creats per a l'infinít i només en el Crist encarnat apaivagarem la set que portem en el cor, i trobarem una plenitud a la què tendim constantment (com deia sant Agustí: «*Ens has fet, Senyor, per a tu i el nostre cor està inquiet fins que descansis en tu*»).

Aquest és sempre un punt de revisió ineludible per a tot batejat: com i en quina mesura visc «centrat» en Jesucrist, confrontant sistemàticament els meus criteris amb els seus, sense cap exclusió? Qui mou la meua vida?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

EN PRIMERA PERSONA

Diòcesi missionera

Sebastià Aldomà Bonjoch és un mossèn lleidatà que va marxar a Colòmbia l'any 1961. A Lleida sols hi torna de vacances i per a visitar els seus familiars i amics. Aquestes setmanes és entre nosaltres.

Sebastià, l'any 1961 era l'eufòria de la diòcesi missionera.

D'aquell esperit de diòcesi missionera va sorgir un primer grup de preveres lleidatans que va sortir cap a Cali, Colòmbia, el març del 1961.

Érem tres: els mossens Coll, Abella i jo mateix. Per cert, tots tres vivim i continuem treballant segons les nostres possibilitats, perquè ja tenim uns quants anys.

disponible sempre per anar allà on el necessitessin.

Però no qualsevol lloc es considera un lloc de missió.

Evidentment. Recordo que quan vàrem anar a Madrid per preparar-nos a la nostra missió en el continent llatinoamericà, se'ns va proposar d'anar a Nova York. Sembla que, en aquell moment es buscava preveres per a la comunitat de llengua hispana. Nosaltres ens hi vam oposar rotunda-

ment, pensant que per a molta gent de Lleida hauria resultat incomprendible que anéssim a Nova York. En la mentalitat de la gent d'aleshores no era un lloc de missió.

Arribats a Cali, què us confien?

Abans d'anar a Cali, primer vam seguir uns cursos a Madrid de preparació. Bé, un cop arribats, l'arquebisbe de Cali ens va confiar als tres junts una zona, anomenada «Siloé», al peu de la muntanya occidental colombiana. Eren barris pobres. Poc a poc es va construir una capella senzilla «El Niño Dios de Belén». Més tard ja es va construir un centre parroquial que ens permetia dur a terme la tasca pastoral. Vam percebre les necessitats del barri i es van començar les obres socials per atendre nens de famílies pobres i aquells que les mares treballaven.

I aquesta obra social continua encara?

Actualment, tenim 550 nens a la guarderia. En el centre parroquial va néixer l'escola primària, secundària i batxillerat. No hi podia faltar, necessàriament, un dispensari.

Com a preveres, us vau integrar fàcilment?

Sense dificultat. Alguna vegada n'hem parlat entre nosaltres i pensem que l'haver treballat en barris pobres no provocava cap enveja en els preveres locals.

Quin contingut heu donat a la «diòcesi missionera»?

Crec que la cosa venia del treball del seminari de Lleida. Se'ns va educar i dir repetidament que el prevere es consagrava no sols per a l'Església local, sinó per a l'Església universal,

Diòcesi missionera fins ara.

Nosaltres, després de gairebé 50 anys, pertanyem al bisbat de Lleida. No ens hem incardinat al bisbat de Cali, justament per manifestar que som d'una diòcesi missionera que ens va enviar a Cali. Ara, com sabeu, és a l'inrevés: preveres de Cali han vingut a Lleida.

Creus que això és una bona solució?

Són necessitats. L'ideal seria que els preveres sortissin de les comunitats cristianes locals. I per evitar que les comunitats es quedin sense pastor i a fi que l'Església sigui un lloc de cultures diferents.

No deixa d'ésser fàcil agafar preveres ja tot fets.

Clar, no ens ha de dispensar de despertar vocacions entre els joves... No sé si per al jove el presbiterat és quelcom que els pugui atreure. Hem d'acceptar que l'Església té una estructura medieval, autoritària, ben situada en certs cercles de la societat, amb un predomini exagerat dels homes i una marginació de la dona.

Reprenem, Sebastià, els equips de preveres que us van seguir.

De fet són cinc tongades. Després de nosaltres varen anar a Cali els mossens Pelegrí, Farràs i Jové. Tots tres difunts. En el tercer grup hi havia els mossens Carrera i Guiral. En el quart hi havia els mossens Boldú, Salvador i Sala. Més tard vam rebre

(Continua a la pàgina 4)

► Aquest *Full Dominical* del bisbat de Lleida, que arriba a les parròquies cada diumenge, no es publicarà durant els cinc diumenges del mes d'agost 2010. Tornarà el primer diumenge de setembre, dia 5.

► L'emissió radiofònica «Finestra al bisbat de Lleida» que s'emet tots els diumenges de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda per *Ràdio Principat* i *Ràdio Estel* (FM 91.5) no tindrà lloc durant l'estiu. Tornarà el proper mes de setembre.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima.

»La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: «Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar?» Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: «Qui és capaç de travessar per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar?» Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

► Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.»*

A vós us prego, Senyor, / en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, vessa bondat; / mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent. / Que el vostre ajut em defensi. / Els meus càntics lloaran el nom de Déu, / reconeixeran la grandesa del Senyor. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: / «Tingueu llarga vida». / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius. R.

Déu salvarà Sió, / reconstruirà les viles de Judà; / hi habitaran els servents del Senyor / ells i els seus fills les posseiran, / hi viuran els que estimen el nom de Déu. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

(Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús, s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?»

Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.»

Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié, se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: «Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més.»

Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, guardando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el código de esta ley; conviértete al Señor, tu Dios, con todo el corazón y con toda el alma.

»Porque el precepto que yo te mando hoy no es cosa que te exceda, ni inalcanzable; no está en el cielo, no vale decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?»; ni está más allá del mar, no vale decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?» El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca. Cúmplelo.»

► Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

Mi oración se dirige a ti, / Dios mío, el día de tu favor; / que me escuche tu gran bondad, / que tu fidelidad me ayude. / Respóndeme, Señor, con la bondad de tu gracia; / por tu gran compasión, vuélvete hacia mí. R.

Yo soy un pobre malherido; / Dios mío, tu salvación me levante. / Alabaré el nombre de Dios con cantos, / proclamaré su grandeza con acción de gracias. R.

Miradlo, los humildes, y alegraos, / buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón. / Que el Señor escucha a sus pobres, / no desprecia a sus cautivos. R.

El Señor salvará a Sión, / reconstruirá las ciudades de Judá. / La estirpe de sus siervos la heredará, / los que aman su nombre vivirán en ella. R.

El bon samarità. Pintura de Domenico Fetti (1589-1642). Museu Thyssen-Bornemisza, Madrid

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los colosenses

(Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen de Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque por medio de él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles, Tronos, Dominaciones, Principados, Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él.

Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él quiso reconciliar consigo todos los seres: los del cielo y los de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se presentó un maestro de la Ley y le preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?» Él le dijo: «¿Qué está escrito en la Ley? ¿Qué lees en ella?» Él contestó: «Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma y con todas tus fuerzas y con todo tu ser. Y al prójimo como a ti mismo.» Él le dijo: «Bien dicho. Haz esto y tendrás la vida.»

Pero el maestro de la Ley, queriendo justificarse, preguntó a Jesús: «¿Y quién es mi prójimo?» Jesús dijo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo dio un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje, llegó a donde estaba él, y, al verlo, le dio lástima, se le acercó, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y, montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacó dos denarios y, dándoselos al posadero, le dijo: «Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagare a la vuelta.» ¿Cuál de estos tres te parece que se portó como prójimo del que cayó en manos de los bandidos?» Él contestó: «El que practicó la misericordia con él.» Díjole Jesús: «Anda, haz tú lo mismo.»

COMENTARI

Qui és el meu pròxim?

La paràbola del bon samarità és un cant a l'amor cristià. Davant d'aquell home mig mort i abandonat, el samarità, a diferència del levita i el sacerdot, es deixa interpel·lar i això li permet d'acostar-se a aquell desconegut sense dificultat. El cura amb atenció i delicadesa, i fins i tot se'l carrega a les espatlles. En un segon moment, demana ajuda a les estructures socials donat que la seva missió és estar al servei de les persones. Mirant de prop el samarità, em sembla veure el mateix Jesús. De fet, el samarità era cristià en el cor. Per a ell, aquell home abandonat era un germà.

Fem marxa enrere en la pàgina evangèlica. Abans que Jesús li expliqués la paràbola, un mestre de la Llei li havia preguntat qui era el seu pròisme, una pregunta molt discutida en els cercles rabínic de l'època. Al final de la paràbola, en canvi, Jesús li torna la pregunta formulant-la, però, de manera molt diferent: li demana la seva opinió sobre qui s'ha comportat com a pròisme de l'home que ha estat agredit pels bandolers. El salt de qualitat és evident. Jesús invita el mestre de la Llei a superar qualsevol disquisició teòrica i evasiva sobre el contingut de la paraula pròisme i a fer-se pròisme indistintament de totes les persones, sense considerar

la seva categoria social. La intervenció de Jesús, doncs, ho ha capgirat tot.

Nosaltres volem saber qui és el pròisme segons la llei i Jesús ens diu: el pròisme ets tu cada vegada que t'acostes a una persona que et necessita. Això significa que la persona necessitada t'ofereix la possibilitat d'estimar. Allò important no és saber qui és el meu pròisme sinó saber que jo he de fer-me pròisme de qualsevol persona que Déu posa en el meu camí. Ara bé, estem disposats a superar les barreres i les discussions inútils que sovint ens impedeixen d'ajudar els germans?

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Is 1,10-17 / Sl 49 / Mt 10,34-11,1 ■ **dimarts**: Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24 ■ **dimecres**: Is 10,5-7.13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27 □ **dijous**: Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30 □ **divendres**: Is 38,1-6.21-22.7-8 / Is 38,10.11.12abcd.16 / Mt 12,1-8 ■ **disabte**: Mi 2,1-5 / Sl 9 / Mt 12,14-21 ■ **diumenge** vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Gn 18,1-10a / Sl 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42.

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Un llibre per a pares i mares

Aquest no és un llibre per a infants. Tampoc no és un llibre per a teòlegs, menys encara per a filòsofs. És un llibre per a pares i, sobretot, per a mares. Em pregunto en ell com parlar de Déu als infants del segle XXI. No hi ha dubte que parlar de Déu sempre és difícil i, més encara, en un context espiritualment sec com el nostre, però partim de la convicció que val la pena parlar-ne, fins i tot assumint la possibilitat de no reeixir.

Molts consideren que la qüestió de Déu és una qüestió irrellevant, una temàtica mancada d'interès educatiu, un residu del passat que no interessa les noves generacions. D'altres associen la idea de Déu a sentiments de culpa i de temor que, de cap manera, desitgen que visquin els seus fills.

En el nostre context cultural, occidental, líquid i postmodern, ja no és evident que s'hagi de parlar de Déu als infants. Aquesta és una novetat històrica significativa. Allò que es donava per assentat, és qüestionat. Això exi-

geix un exercici de raonament, de persuasió. Cal evitar el sistemàtic procés de projecció. Seria molt lamentable no parlar de Déu als fills per causa d'una mala transmissió rebuda. Cal donar-los la possibilitat de viure aquesta experiència, estimular la seva dimensió espiritual, però per això cal superar els prejudicis que estan enquistats en l'estructura emocional de la persona.

Parteixo del següent pressupòsit: si Déu no és una força alliberadora, un Amor que edifica i cura des dels dins de la persona, no crec que valgui la pena escatir com parlar de Déu. Els qui creiem que Déu és aquell Amor còsmic que alena la persona i la condueix a la màxima plenitud del seu ésser, no som indiferents a la pregunta sobre com parlar de Déu als infants del segle XXI, perquè considerem que és valuosos que descobreixin, en el fons del seu ésser, aquesta energia creadora de bondat, de veritat i de bellesa.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

Lucy y su hermano Lolo

Se llama Lucy. De profesión telefonista. Renunció a formar una familia para dedicarse de lleno a su hermano, imposibilitado en una silla de ruedas, durante 28 años. Hoy, beato Manuel Lozano Garrido. Durante una entrevista para Radio Barcelona me decía:

«Compartir mi vida con la de él fue una inmensa gracia que Dios me otorgó. Lolo era como un hijo para mí. Si hubiera vivido mil vidas, se las hubiera dedicado a él...»

»Lolo fue mi alegría, mi apoyo, mi fuerza espiritual y mi maestro: Me enseñaba a dar y a darme a los demás. Pude apreciar, después de su muerte, que yo no sabía vivir sin él. Entonces comprobé que mi vida había sido la más bonita de todas las vidas. Que mi juventud, junto a él, fue lo más maravilloso que yo viví.

»Lolo era muy delicado y cariñoso; sus detalles eran numerosos. Siempre estaba contento y alegre. Él afirmaba: "Soy de profesión paralítico. No me cambiaría por nada del mundo." Un día me regaló un ramo de rosas blancas. Me escribió un poema muy bello que al final decía: "Soy la cruz de tu rosario."

»Lo más grande de su vida y de su dolor era su ofrecimiento total a Jesús. Sabía que su dolor, unido al de Cristo, era redentor y ello le bastaba. Jamás lloramos. Sí que nos reíamos mucho. Siempre estábamos contentos y de buen humor: éramos felices.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

11. ✚ Diumenge XV de durant l'any. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxiviers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. Dilluns. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. Dimarts. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. Dimecres. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), pa-

tró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mím, de València.

15. Dijous. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. Divendres. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. Dissabte. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

QUERIDOS ABUELOS

Beneficio directo a la familia

Cada vez aparecen más investigaciones que hablan del importante papel de los abuelos y abuelas en sus familias. Conforme se ha ido estudiando este

tema, al que quiero llamar *abuelidad*, se ha ido haciendo más evidente que la experiencia de ser abuelos es compleja y diversa.

Hay estudios que muestran que un apoyo apropiado por parte de los abuelos, y especialmente el apoyo de las abuelas, es de gran utilidad para las madres muy jóvenes y también en las familias con padres divorciados.

Para la gran mayoría de abuelos, la interacción con los nietos es la fuente primordial de satisfacción y afecto; pero, además, la buena relación abuelos-nietos puede beneficiar directamente a la familia. A modo de ejemplos, vean los papeles que pueden desempeñar los abuelos en las familias:

1. Pueden ser un *estabilizador*, cuya presencia constante brinda seguridad en los momentos de transición o de crisis.
2. Su hogar puede ser el lugar de encuentro para el contacto y la reunión familiar.
3. Pueden desempeñar el papel de *guardianes de la familia*, sobre todo en los momentos de turbulencia familiar (divorcios, conflictos familiares, etc.).
4. Pueden ser árbitros y mediadores entre padres e hijos, aliviando las tensiones intergeneracionales.
5. Pueden ser el *historiador de la familia*, ayudando a sus miembros a relacionar su pasado con su presente, a fin de que puedan entender cómo ha evolucionado la familia. Como dice un refrán, «el mayor merecimiento de la vida es ser abuelos».

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos, Ediciones Ceac. Estimats avis, Ed. Columna)

ENTREVISTA

MANUEL CLARET NONELL

Comunió de l'amor

«Qui vulgui saber de la profunditat humana i de la riquesa espiritual que comporta l'estat conjugal, principalment a partir del Concili Vaticà II, hi trobarà una font de formació personal i espiritual potser sorprenents», assegura el Dr. Manuel Claret quan es refereix al seu darrer llibre: *Matrimoni, comunitat de vida i amor* (editat en català per la Facultat de Teologia de Catalunya i Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona; i en castellà pel Centre d'Estudis Pastorals). Mn. Claret, delegat diocesà de Pastoral Familiar de Barcelona i rector de la parròquia Verge de la Pau de Barcelona, afirma que «el matrimoni es fonamenta en la comunió de l'amor humà, però a la vegada, com diu el Vaticà II, està obert al diví».

La gent és prou conscient del que representa el matrimoni?

Crec que no. Avui hi ha un cert desconcert i desconfiança de la grandesa i la importància del que és el matrimoni. La por al compromís conjugal, la mentalitat divorcista, l'amor líquid, la pèrdua de valors socials i familiars, la visió subjectivista amb l'ambigüitat social actual del contingut de la paraula matrimoni... creen un desconcert en els adults i una dificultat de comprensió entre els joves.

Què cal fer davant la poca o nul·la formació religiosa dels joves... que es volen casar en l'Església?

El primer que cal fer és acollir-los, que es trobin amb una Església que s'interessa i que vol dialogar amb ells. És a partir d'aquí que es pot presentar el missatge cristià. A partir de la realitat de les seves vides i de l'experiència de les seves carències. Quan els que es volen casar veuen que el contingut de la fe enriqueix i obre noves perspectives a la persona, comencen a interessar-se per l'Evangeli. És aquest un moment privilegiat per presentar la fe.

Els joves tenen clar el que és comprometre's a estimar a una altra persona en un amor per sempre?

No, no ho tenen clar. A la pregunta responen que sí, que el seu compromís desitgen que sigui un amor per sempre; però si en un futur les coses no funcionen refaran la seva vida novament. Com fer-los-ho entendre? Que arribin a copsar que el veritable amor és un valor definitiu. El compromís per sempre no és una obligació, un manament, sinó la qualitat del veritable amor.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

(ve de la pàgina 1)

a mossèn Joan Miquel Martínez. Un total de 12 preveres lleidatans. Els grups es van quedar sempre junts en barris de Cali. El quart el van destinar en zona rural.

Us trobàveu els lleidatans?

Sí. Tots els dilluns ens trobàvem. Dinàvem i passàvem el dia junts. Era la dinàmica dels companys que es retroben per ajudar-se.

Ara, després de tants anys, com mires el passat. Vau ser ben rebuts?

Creiem que la població ens va rebre molt bé i que, fins ara, ens aprecien molt, perquè van veure que hi érem per treballar. Cadascú de nosaltres, amb els propis carismes, ens vam posar al servei de les persones dels barris. Podem dir que tot allò que hem anat fent està al servei de la gent. Parlava a l'inici del centre parroquial. Doncs bé, ara hi ha escola i altres serveis.

Tenim també una granja agropecuària. Amb una escola. Hi ha una part preparada per a trobades de

convivència i de formació. Si comptem tots els alumnes, professors, tècnics, personal, etc. que hi viuen durant el dia som un total de mil persones. La Granja ha de donar per alimentar aquestes mil boques.

Quin futur?

Amb preveres, de moment, no hi ha futur. Però amb laics les coses poden continuar. He tingut contactes aquests dies amb joves. Aquest estiu vindran alguns per veure les possibilitats d'organitzar en el futur quelcom d'estable per a joves que posarien a disposició la seva formació. Igualment, a nivell pastoral juvenil podria haver-hi contactes.

I el teu futur?

Jo i els altres companys hem agafat arrels allà. Creiem que no podem trencar les vivències de tots aquests anys. És millor quedar-se. Si la mort fa part de la vida, després de tants anys de vida a Cali, la mort hauria de trobar-nos allà.

Entrevista a càrrec de
Josep Alexandre Baró Ania

Jornada reeixida de Vida Creixent

El dia 17 de juny va tenir lloc la cloenda de curs de Vida Creixent a l'Acadèmia Mariana, en un ambient de pregària i amistat. Ens vam reunir un centenar de persones per acomiadar-nos del curs 2009-2010. Vam tenir una xerrada a càrrec de Mn. Xavier Batiste, vàrem estudiar l'últim tema del curs, la celebració de l'Eucaristia i un dinar de germanor.

I a la tarda vam continuar amb l'assemblea on vam poder escoltar notícies del nostre Moviment i també es va encetar un diàleg força interessant.

Presa d'alba dels escolans a la parròquia de l'Albagés

El dissabte dia 19 de juny de 2010, la parròquia de l'Albagés va viure una simpàtica cerimònia que va tenir com a protagonistes un noi i una noia del poble: Joel Oriol Mateu i Júlia Donés Guillaumet.

En efecte, la Missa vespertina d'aquell dissabte va servir de marc a la imposició dels ornaments dels escolans (l'alba i la creu) a aquests dos nois qui, després d'un temps d'experiència al costat del rector de la parròquia i de preparació al servei de l'altar, es van comprometre oficialment en presència dels seus pares i de tota la comunitat a aquest ministeri litúrgic.

El vicari de pastoral, Mn. Josep Antoni Jové qui presidia aquest acte, visiblement content, va expressar a tota la comunitat el seu agraïment d'haver-lo convidat, la va animar a seguir endavant malgrat les dificultats actuals que viu l'Església i va convidar els pares d'aquests nois a ajudar-los en el seu nou servei que té tota la seva importància i dignitat dins de la comunitat.

Pel que fa al rector de la parròquia, Mn. Robert Louan Sibangbeu, va llançar una crida als altres pares i sobretot als nens de la comunitat. Als pares els va demanar que deixessin els seus fills i filles atansar-se a Jesús i comprometre's dins de la comunitat. Els seus serveis gratuïts a l'Església farà d'ells, constructors d'un món nou, diferent del món mercantil en el qual vivim i on el valor de la gratuïtat s'està perdent. Als altres nens, els va convidar a seguir l'exemple del Joel i de la Júlia. En acabar la Missa, tota la comunitat, en un esperit de germanor, va ser convidada a un pica-pica.

Agenda

Del 7 al 15 de juliol.—A les 8 del vespre, a la parròquia del Carme se celebra la novena de la Mare de Déu del Carme. Precedida pel rés del rosari. Predica Mn. Joan Carles Mandge, sacerdot de la parròquia. El dia 15 la processó serà a les 9 del vespre. El 16, divendres i festa de la Mare de Déu del Carme, hi haurà misses a les 9, 11.30 i 20 h.

Del 7 al 15 de juliol.—A 1/4 de 8 del vespre, a la parròquia de Sta. Teresita se celebra també la novena a la Mare de Déu del Carme, precedida de les vespres. El diumenge dia 11 la celebració és a 1/4 de 7 de la tarda. Predica el P. Lluís Romagosa ocd. de la comunitat de Barcelona. Cantarà la coral «Flor del Carme».

Del 31 de juliol al 8 d'agost.—Pelegrinatge a Santiago per a joves de les diòcesis catalanes. Organitzat per la pastoral de joves. Informacions i inscripcions: Delegació diocesana de joves, c/ Acadèmia, Lleida.

De l'1 al 8 d'agost.—Camí de Santiago per a joves. Informacions a la Delegació de joves de Lleida.

Del 21 al 28 d'agost.—Viatge i estada a Taizé, França. Informacions a la Delegació de joves de Lleida.

29 i 30 d'octubre.—«Encuentro internacional de mujeres cristianas», al Teatre de la Llotja. Organiza: Iglesia Biblia Abierta Lleida. Inscripciones: Martha 648 868 963. Se pide una participación de 20 €.

EL SETRILL

El «jo crec»

Tots ens hem fixat que en la major part de les Eucaristies dels diumenges i dies festius recitem el «credo». Seria potser més adient de parlar d'una proclamació del Credo. Els participants, dempeus, comencem amb una professió personal: crec (jo crec). És una manera d'implicar-se, d'adherir-se, de comprometre's. Encara que sigui una proclamació comunitària, la fe és una relació, un compromís d'una persona. Utilitzant la primera persona del singular, cadascú s'adreça a

tots els altres com per dir-los: aquesta fe és la meua, tot i que la proclamem plegats, perquè junts la compartim i és ella la que crea comunitat.

Segurament no hi pensem sovint. La fe és personal, però es proclama en comunitat; no és una invenció individual, sinó que expressa la fe de l'Església. En aquest sentit, allò que expressem en el «credo» es un signe de reconeixença i d'identitat. Diem, doncs, allò que ens identifica i que marca per a cadascú una voca-

ció: respondre a la crida de Déu essent seguidors de Jesús de Natzaret.

Proclamant el «credo», l'assemblea, i cada membre, renova, naturalment, la fe del baptisme, cosa que hauria d'ésser significatiu i comprometedor. La vida cristiana no és altra cosa que viure en coherència amb el baptisme.

Josep Alexandre Baró Ania
Delegat de Mitjans de
Comunicació Social del bisbat de Lleida